

Tahto

Kuopiolainen yksinasuja

“**Makaan** vessan lattialla. Selkäni on pettänyt, enkä voi nousta tai liikkua. Yritän huutaa apua, mutta on yö ja naapurit nukkuvat. Toisaalta miksi he minua auttaisivat? Kukaan ei välitä. Minäkään en ole välittänyt. En edes tiedä heidän nimiään, vain postiluukussa olevat sukunimet.

Makaan lattialla ja paniikki alkaa hiipiä ajatuksiini. Minua itkettää ja pelottaa. Tästäkö minut löydetään? Kuka kaipaa minua ja kuinka monen päivän päästä? Huudan ja itken pelosta ja kivusta.

’Seis! Nyt saa riittää. Tähän en jää. Minä selviän tästä.’ – ajattelen ja työnnän paniikin pois. Päätän, että tästä minua ei tulla löytämään. Elämän halu on iso. Raahaudun eteiseen. Jokainen minuutti tuntuu tunnilta ja kipu yltyy sietämättömäksi. Välillä päähän pälkähtää ajatus: mitähän naapurit ajattelevat kivunhuudoistani?

Nyt ei saa pysähtyä. Pitää jatkaa matkaa makuuhuoneeseen, jossa puhelimeni on. Raahaudun mahallani kohti puhelinta. Se on nyt päämääräni. Älä ajattele kipua. Välillä katson itseäni ulkopuolelta. Näyttää naurettavalta. Nauraisin tilanteeni koomisuudelle, ellei itkettäisi niin paljon.

Pinnistelen yöpöydän luo ja saan laturin johdosta kiskottua puhelimen hyppysiini. Helpotus! Nyt saan apua.”

[KuoHuLab-hanke](#) oli Humakin ja Kuopion kaupungin yhteishanke (1.11.17–30.4.20).